

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

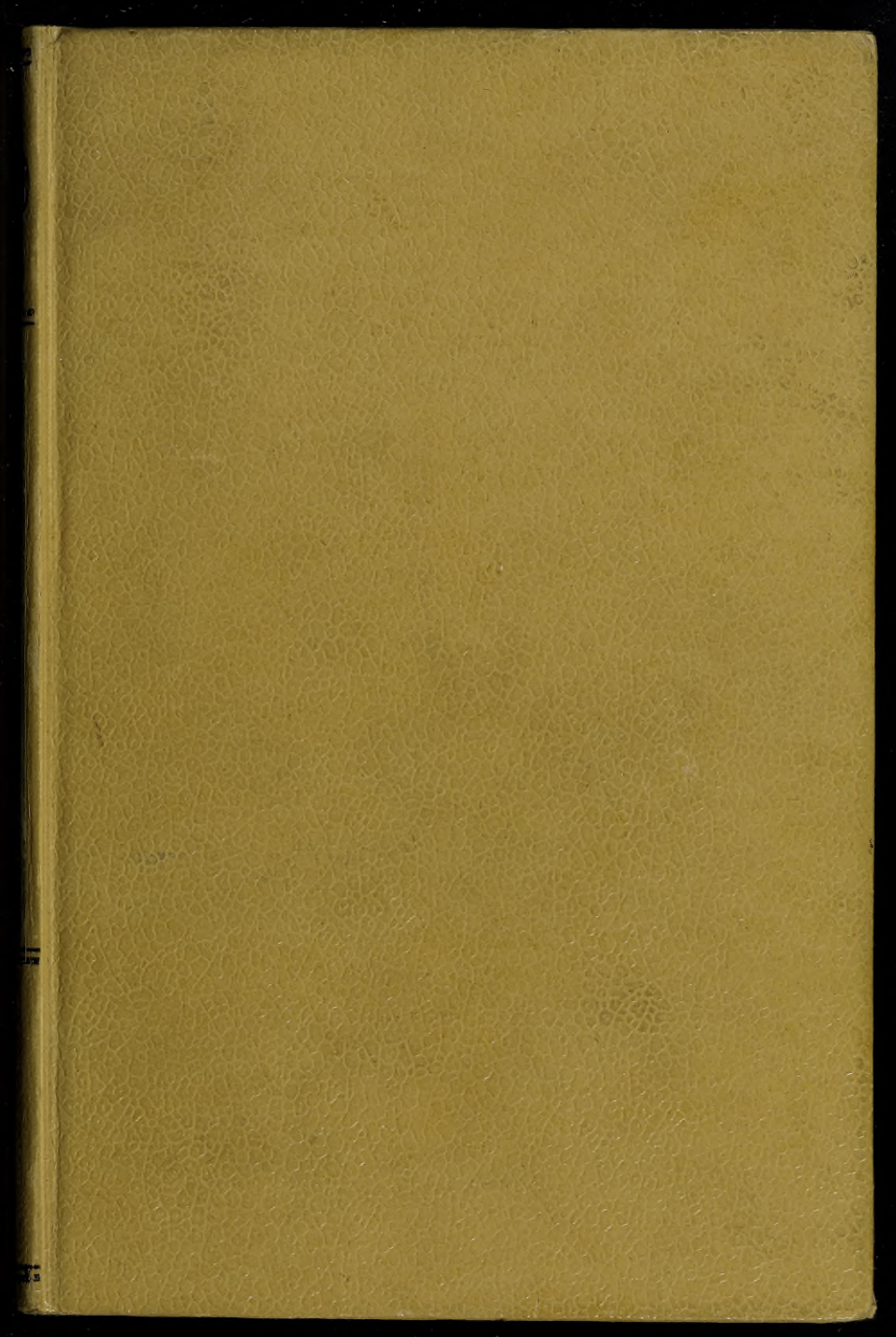
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

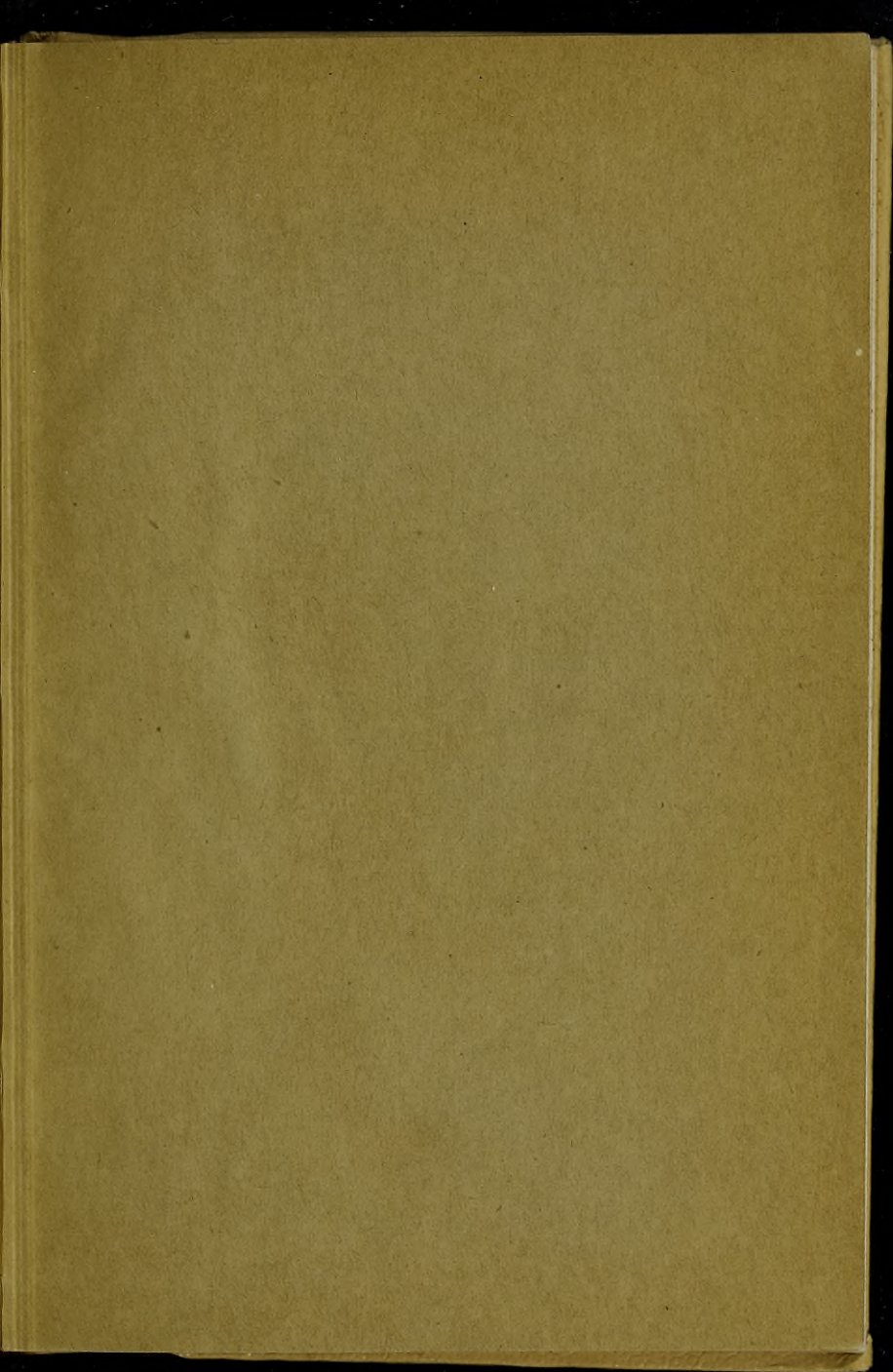

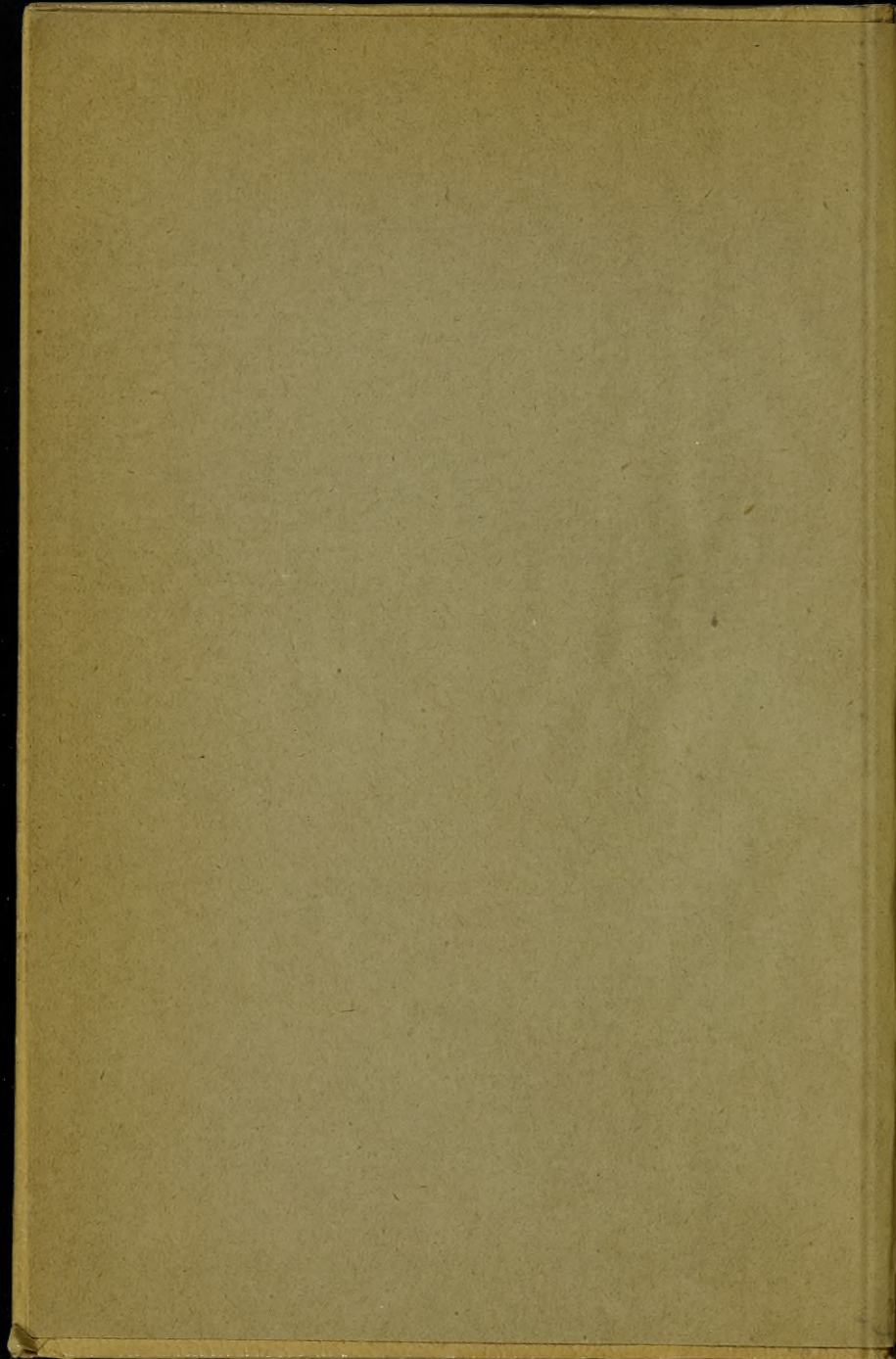
UPPSALA
UNIVERSITET

Vitt.
Sv.

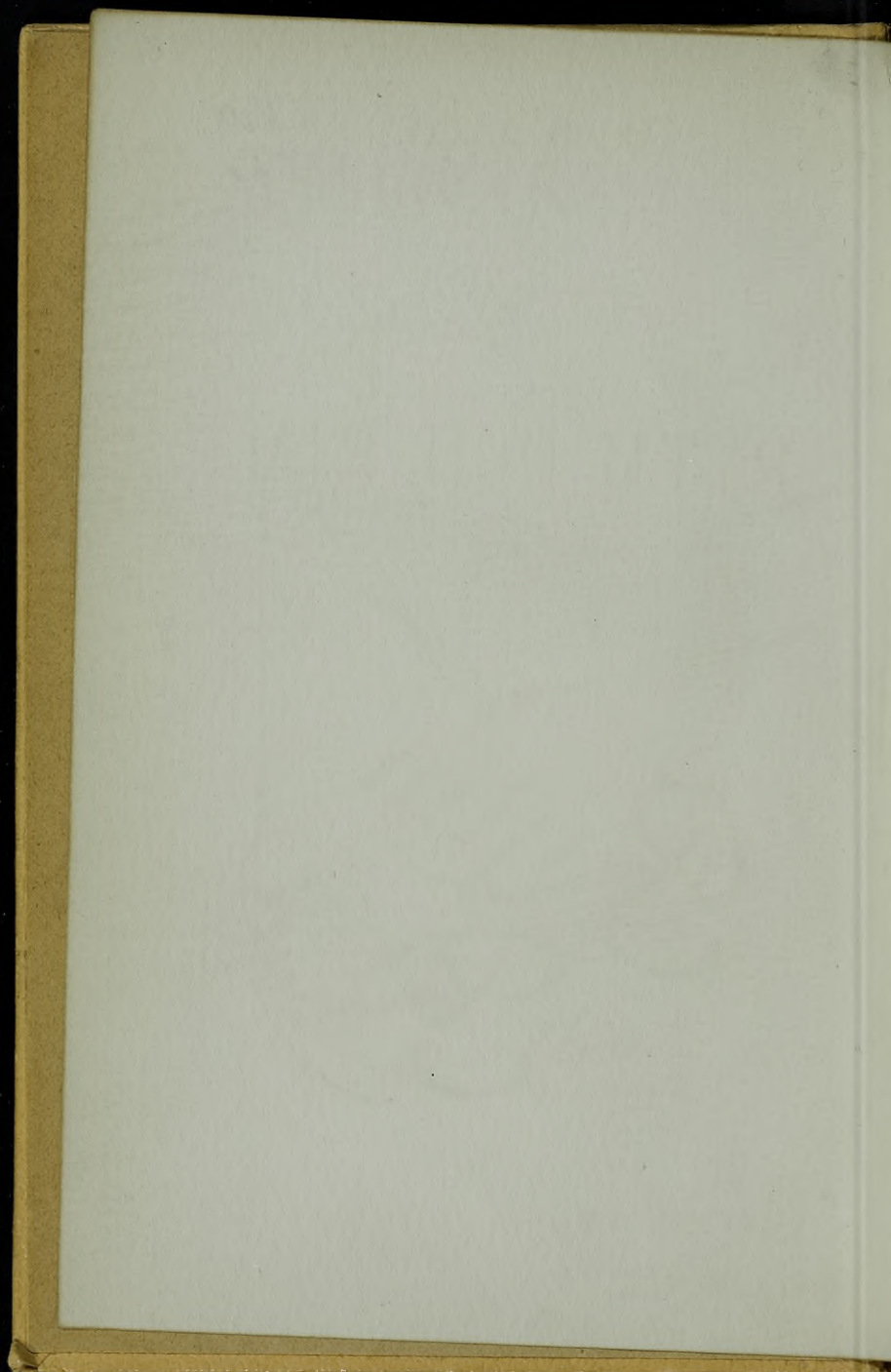

ARVID MÖRNE

Söderström & C:
Helsingfors.

ARVID MÖRNE

RYTM OCH RIM

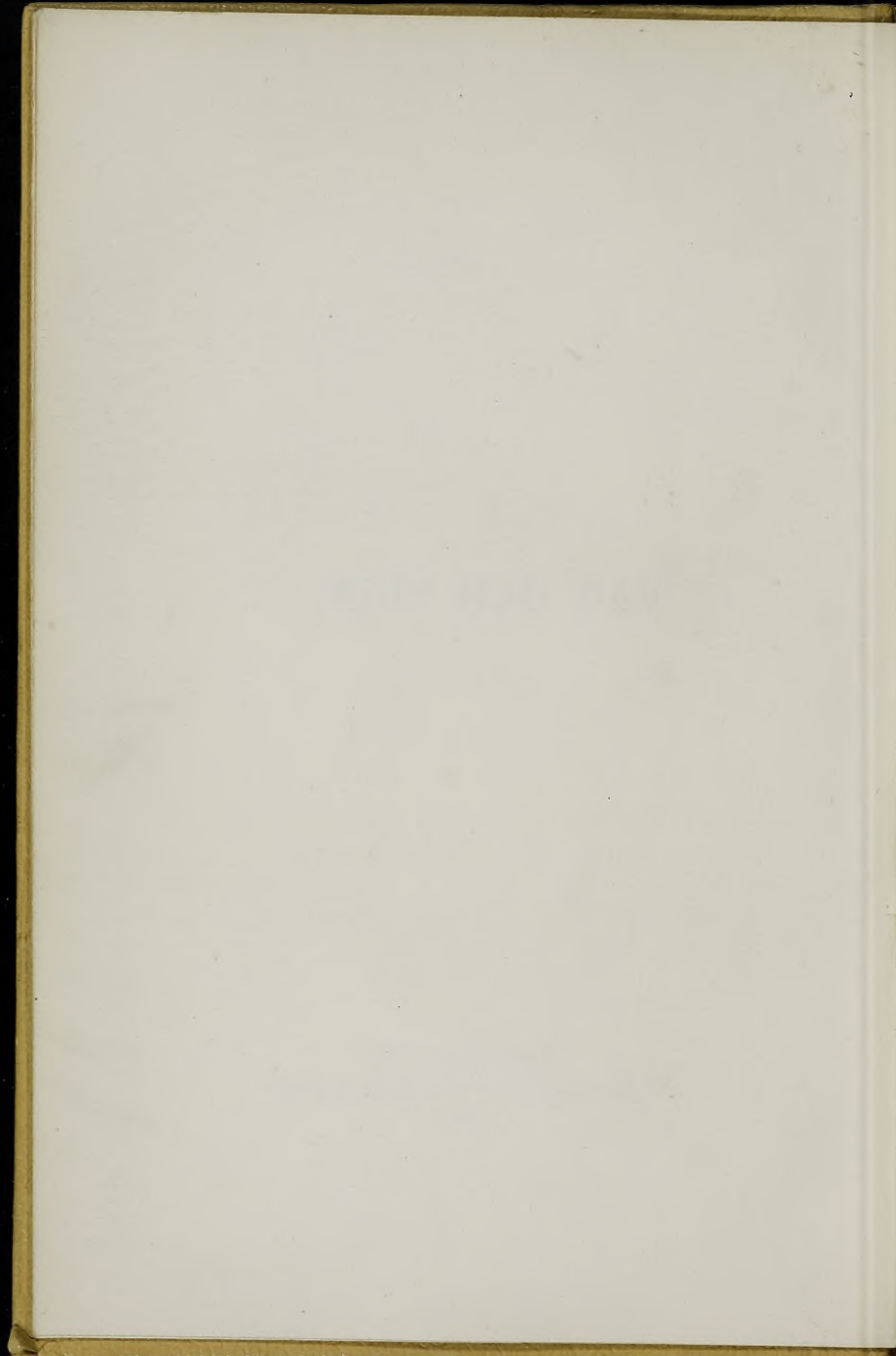
HELSINGFORS
SÖDERSTRÖM & C:o FÖRLAG
1899

HELSINGFORS
FINSK TIDSKRIFTS TRYCKERI AKTIEBOLAG
1899

I.

VÅG OCH VIND.

Två toner.

Din lyras ton är ett sus i skogen,
en fläkt på fältet, där råg står mogen,
du bygde landet så vidt som plogen
i ödemarken en fåra skar.

Jag äger skären och hafvet kvar.

Jag äger vågor, som hvita stänka,
jag äger sånger, som djärfva dränka
ditt strängospel i en käck fanfar.

Jag äger fyrar, som höga blänka.

Högsommar.

Ut i en högsommarbris på Atlanten!
Det susar i masten och knakar i vanten,
mitt eldröda segel
skall flamma på vågornas högsta ås.

Mig lyster att länsa
alt längre och längre,
se vingarna glänsa
på kretsande mås — — —
I vågstänk och bländande sol förgås!

Från Belle-île-en-mer.

Jag drömmer mig ut på segertåg.
Min gångare är en sommarvåg
bländande hvit om manen.
Öfver strandlösa vidder, trolska, blå
och hvita kammar med guldstänk på
går solväg i oceanen.

Jag rider på denna glittrande spång,
på den böljande trikoloren.
Den friaste bygd har blifvit mig trång,
min längtan är vikingaboren,
vill höja vid världshafvets jublande sång
sin hymn till bragden och våren.

*

*

*

Som en sommarsol i ljusblått haf
i ett sorl af toner tynar af,
går jag nattens hemlighet till möte,
dör min gärning, sen jag ögat lykt,
som den gyllne väg, som solen bygt,
sjunker ned i oceanens sköte.

Till Island.

Efter Scheffel.

Det kvällas alt mer, och en råkall fläkt
drar isande hän genom skogen.
Vårt trotsiga vikingamod är bräkt,
vår stam är för döden mogen.

Vi lämna vårt land med nedsänkt glaf,
vår stjärna har slocknat i natten.
O Island, du fristad i brusande haf,
stå upp öfver ödsliga vatten!

Stå upp och tag mot vår titaniska ätt!
De drakprydda skeppen landa
med gamla gudar, med gammal rätt,
med gammal nordmannaanda.

Där himmelen flammar i norrskensprakt
och störtsjön mot stranden svallar,
där borta i nordens yttersta trakt
än natten till drömmar oss kallar.

Tror du?

„Vänd i tid, försök ej nå
fram till det fjärran skäret!
Stormen dig tvingar tillbaka ändå.
Spara dig hällre besväret!“

Tror du den vilda, härjande byn
den knakande masten bräkte?
Tror du att stänket, som slog mot skyn,
min trotsiga längtan släkte?
Tror du att skäret skymts för min syn?
Tror du att stormen mig knäkte?

Jag ville vakna vid böljeslag —

Jag ville vakna vid böljeslag
en sommarmorgon i viken.
Jag ville vaggas mot sol och dag
och fjärran blånande riken.

Jag ville somna en sommarkväll,
när lugnet går ut öfver världen,
när färgerna blekna på himmelens päll
och solen vysjas i fjärden.

Sjömansvisa.

Båklandets vackra Maja
är du min hjärtanskär,
ser du min vimpel svaja
röd vid ditt bruna skär?
Duken är röd och namnet ditt
sirligt sömmadt i guld och hvitt.
Båklandets vackra Maja
är du min hjärtanskär?

Du var ljuf att betrakta,
len som ett silkesskot.
Tången knastrade sakta
under din bara fot.
Dungen var tyst och soln gick ned.
Stranden blef mörk på Båklandsed.
Du var ljuf att betrakta,
len som ett silkesskot.

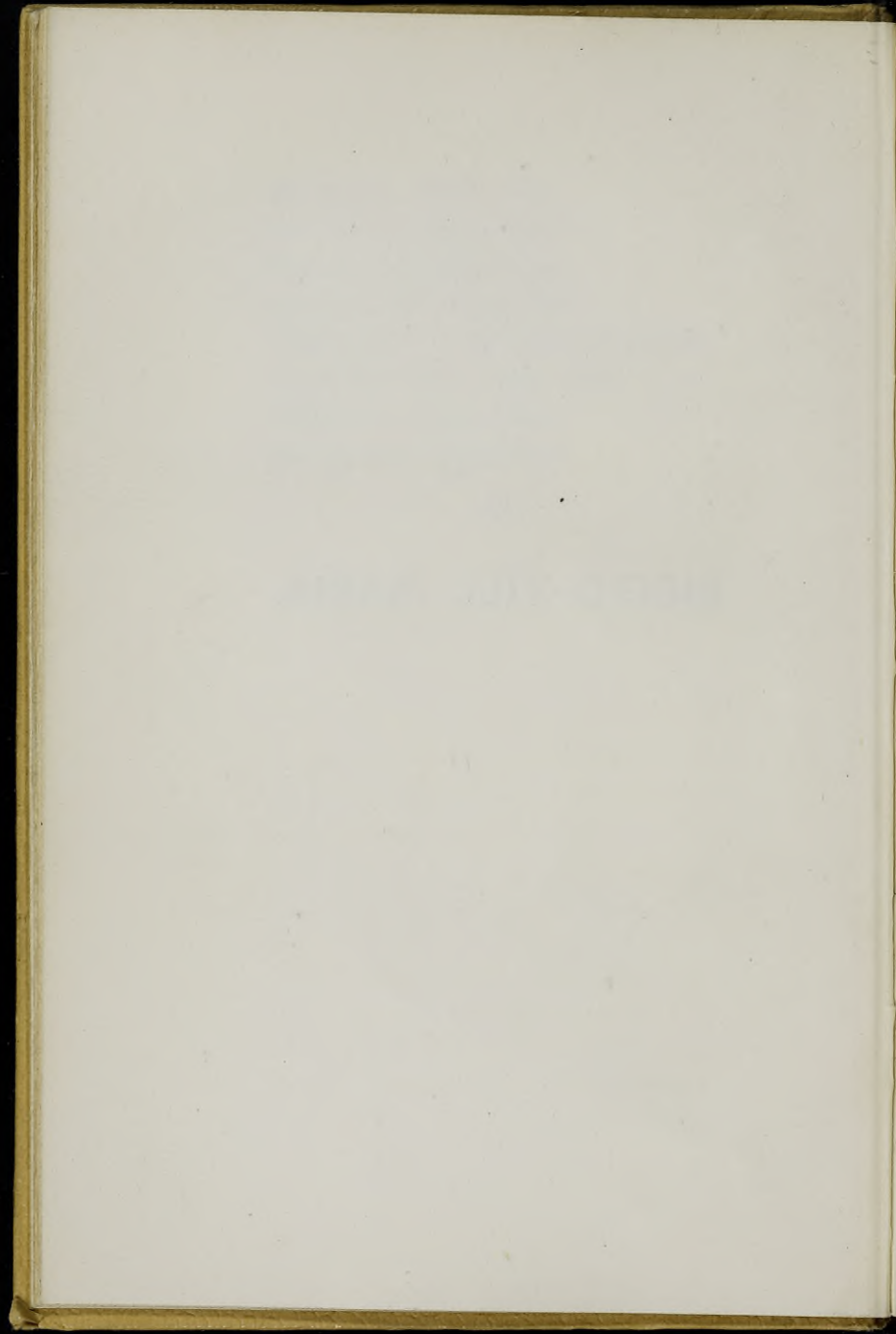
Båklandets vackra Maja
var du min hjärtanskär?
Grannare vimplar svaja
snart vid ditt bruna skär.

Vågen för bort ditt spår på strand,
vågen bär annan tång i land — —
Båklandets vackra Maja
var du min hjärtanskär?

II.

RICCIO TILL MARIA.

När vågorna somna mot hällen —

När vågorna somna mot hällen
och luften blir sällsamt sval,
jag drömmer i sommarkvällen,
jag skönjer en välkänd dal
där borta bland blånande fjällen.

Ranunklernas kalkar slutas
till ro på den grönskande ängen,
aftonens tårar gjutas
på björkarnas hviskande hängen,
och dalen slumrar — —

Hvar gång mina tankar glida
dit bort på drömmarnas vingar,
i dalen, den doftande blida
ett snyftande eko förklingar.

Det är som en ton af längtan,
en tynande ton jag hör —
min egen ensamma längtan,
som långsamt bland bärgeren dör.

*

Aldrig skall jag dig äga,
du dal bland de blånande fjällen,
och aldrig vågar jag säga,
hvad tyst jag tänker i kvällen.
Men sommarens vindar må taga
det med på sitt tåg i det vida,
och aftonens fläktar må draga
till dalen, den doftande, blida
och sakta susa och klaga,
när solen sjunker i kvällen,
och hviska min lefnads saga
och dö bland de blånande fjällen!

*

Jag äger ändå ett enda,
ett fjärran strålande hopp.

När lifvet sin fackla får vända,
när dagarna sluta sitt lopp,
och nattens stjärnor sig tända,
då sväfvar min ensamma längtan
till dalen i kvällens vaka,
då kommer min tunga längtan
ej mer såsom förr tillbaka,
då sjunger den bleknande kvällen
om lycka, som lifvet stal,
och solen bestrålar min dal
där borta bland blånande fjällen.

Efter bröllopsvisan.

Det skramlade mången lyckoslant
i den guldbroderade håfven.
Här har du min. Den glimmar ej grant,
den är ej en gyllene underpant
på kärlekens tro och lofven.

Min visa var glad, som min drottning befalt.
Men väfven har nattsvart ränning,
och bland dina slantar af ädel halt
jag kastar, hvad tiggaren fick, då han svalt,
jag kastar en kopparpennning.

Och röjer jag bristande ädelmod,
är jag trotsig och oförvägen,
och var min gåfva ej skön och god,
så var den ändå min bästa klenod,
så var den ändå min egen.

* * *

Min fattiga gåfva har missförståtts — —

Kasta den bort och glöm den!

Men ser du en ros, som blommar i trots
på fjället, där husvill en man förgåtts,
skänk den en tår — och göm den!

Ängen ligger slagen.

Ängen ligger slagen.
Torra blommor skallra.
Asparna i hagen
skälfva till och dallra.

Björkarna i hagen
vagga brudlikt smärta.
Lyckan ligger slagen,
vissnad i mitt hjärta.

Den hvita ljungen.

Går jag på minnenas blekröda hed,
ser jag den hvita ljungen,
mins jag en sorg, som i trots jag led,
som länge blef naggad och stungen.
Där utan tårar hon bäddades ned,
blommar den hvita ljungen.

Du.

Att du, äfven du, skulle blifva till sist
en bleknad blomma, som doften mist
och multnar i minnenas dal,
ett tvinande minne af ungdom och sång,
af en stjärna, som föll från min himmel engång,
af drömmen i stjärnornas sal!

Öden.

Strandens vide i knoppning stod,
såg sin mäktiga, stolta flod
brusande storma mot hafvet,
hörde en vaka vid skogens rand
sjunga om fjärran hägrande land,
sjunga om hafvet — om hafvet.

Fager, smekande sången ljöd.
Videt kände, hur safven sjöd,
drömde drömmar om hafvet.
Videt sin blyga grönska slöt
i den jublande flodens sköt,
vaggades bort — mot hafvet.

Juninatten är mild och ljus.
Fjärran tonar ett dämpadt brus,
fjärran går sol i hafvet.

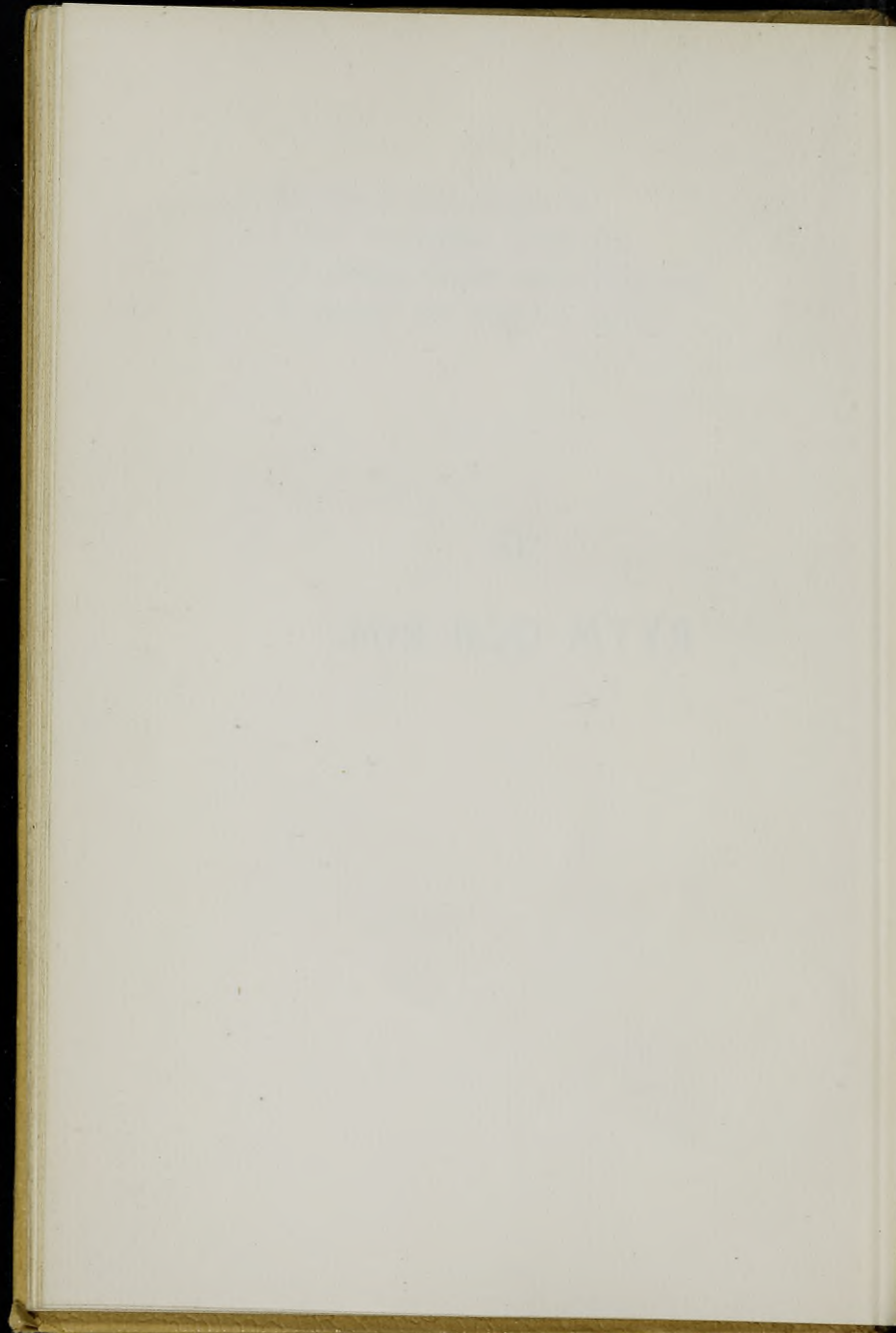

Ensamma vaka, natten ser
i tårar på jordens lycka ner,
och skogen doftar, men aldrig mer
du sjunger din sång om hafvet!

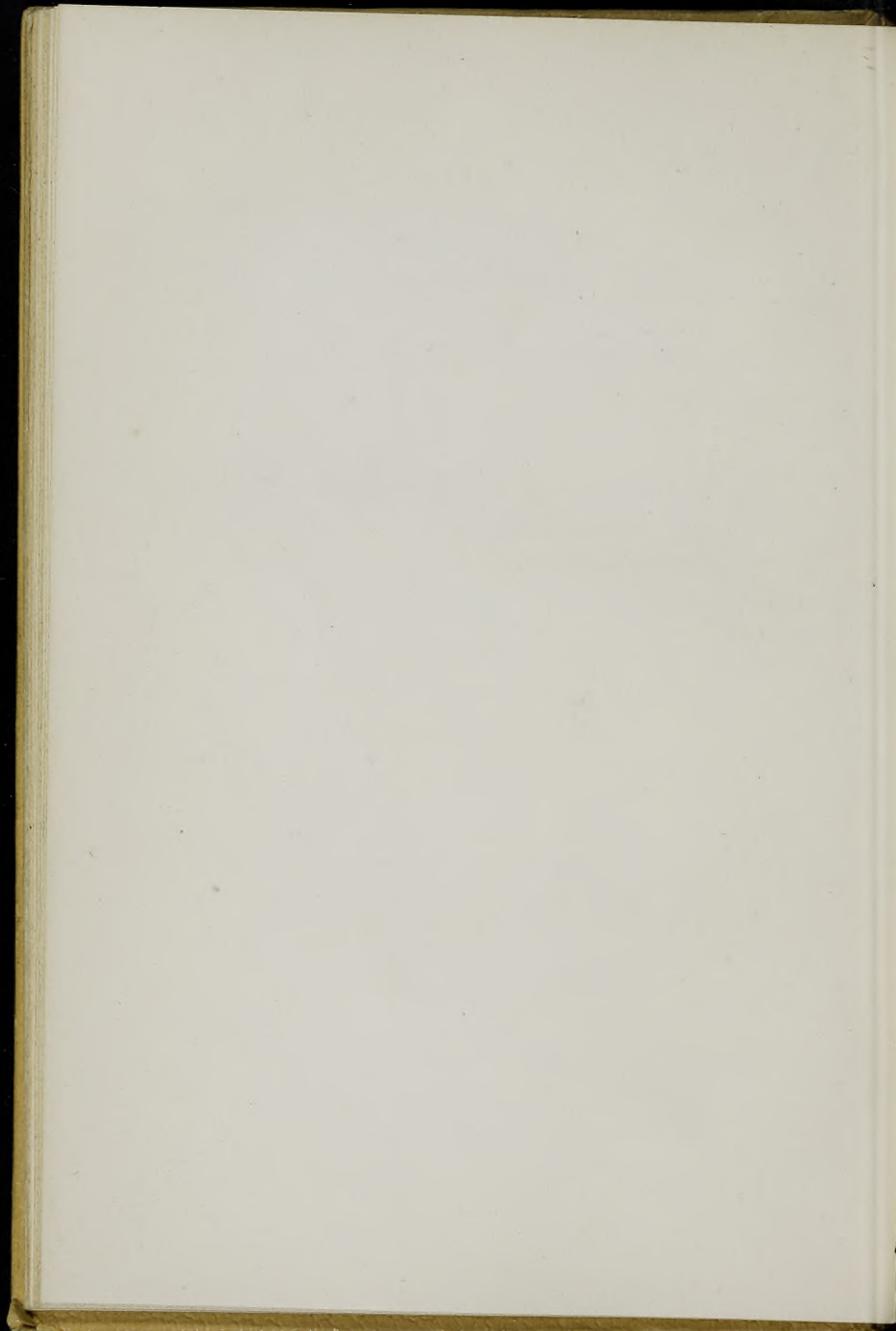
III.

RYTM OCH RIM.

1.

Har jag somnat i doft af klöfver —

Har jag somnat i doft af klöfver,
doft af dagg och af nattviol,
har jag drömt, att jag vandrat öfver
vida ängar i julisol,

får min djärfvaste tanke svinga
högt som svalan i rymdens blå,
får min vackraste visa klinga,
får jag minnen att lefva på!

Jag sjöng mig åter ung och käck —

Jag sjöng mig åter ung och käck,
jag blef en kung bland trälar.
Jag spelade, som alpens bäck
i sommarnatten spelar.

Jag drack som vägens slaka häck
en dagg, en sol som dårar.
Jag sjöng mig åter ung och käck,
jag sjöng i skratt och tårar.

Jag drömmer mig stolt —

Jag drömmer mig stolt, jag drömmer mig säll,
fast biltog jag flyr öfver myren.
Jag drömmer jag spränger i slocknande kväll
längs slingrande lider mot sagans fjäll,
mot borgen och äfventyren.

Åt dig!

Åt borgarens tös en förgätmigejs
blåa löften och väntan.

Från svindlande branten en edelweiss,
en vacker, åt säterjântan.

Åt slinkan ett fjun, som seglar sin kos,
när morgonskyarna glöda.

Åt dig den skrofliga klyftans ros,
den enda — taggiga — röda.

Vårlåt.

L yssna till min skallmeja
Inga i Bro!
Vårliga vindar feja
i skogen vårt bo,
fjuniga knoppar springa
i hage och mo,
spröda konvaljer ringa
Inga
till ro.

Morgonvind.

Tallen och granen berätta
skogens sorgliga saga,
susande björkar sätta
doftande rim därtill.
Aspen, som hör dem klaga,
skakar sin prasslande hätta,
spelar sommarens lätta,
soliga vådevill.

Göksång.

De andra sjunga vid egna bon,
de drilla om kärlek och ljuga.
Jag äger ej bo, men jag äger en ton
i skogens eviga fuga.

Jag gäckas och spår, hvad ingen tror,
men alla i löndom hoppas.
Jag galar, när lyckans hängbjörk gror,
och tystnar ej, när hon toppas.

Natt i skogen.

Nu tystnar göken —
En skälla pinglar
och svedjeröken
mot skyn sig ringlar.
I gröna hyllen
min sommar drömmer — — —

Det var idyllen
jag aldrig glömmer!

Mot rodnande viken —

Dansa min huldra
längs daggiga vreten
ned till vår somnande sommarsjö!
Bär på din skuldra
de rosiga näten,
skynda att gilja vid drömmarnas ö!

Låt aftonens bölja
din fägring häfva
mot rodnande viken, där löjan slår,
och lösa din sölja:
den rödaste refva,
som skogens linnea har knutit i år!

Doftar ej mer den första violen —

Doftar ej mer den första violen,
strålar ej natten ljus och ung?
Spritter ej dansen mer i fiolen?
Är jag ej längre dansens kung?

Dansa, som sländan dansar i solen,
dansa som vågen, glittra och sjung!

Dansa på ängens mjuka täcken,
dansa på blom och gröna blad!
Fjärran i hagen plaskar bäcken,
spelar den törnroskrönte Necken
majnattslåt för en smärt dryad.

Dansa på löf, som hösten fälde,
dansa på vårens gröna brådd!
I mina döende toners välde
dansa — ensam och oförstådd!

Vårt sista möte.

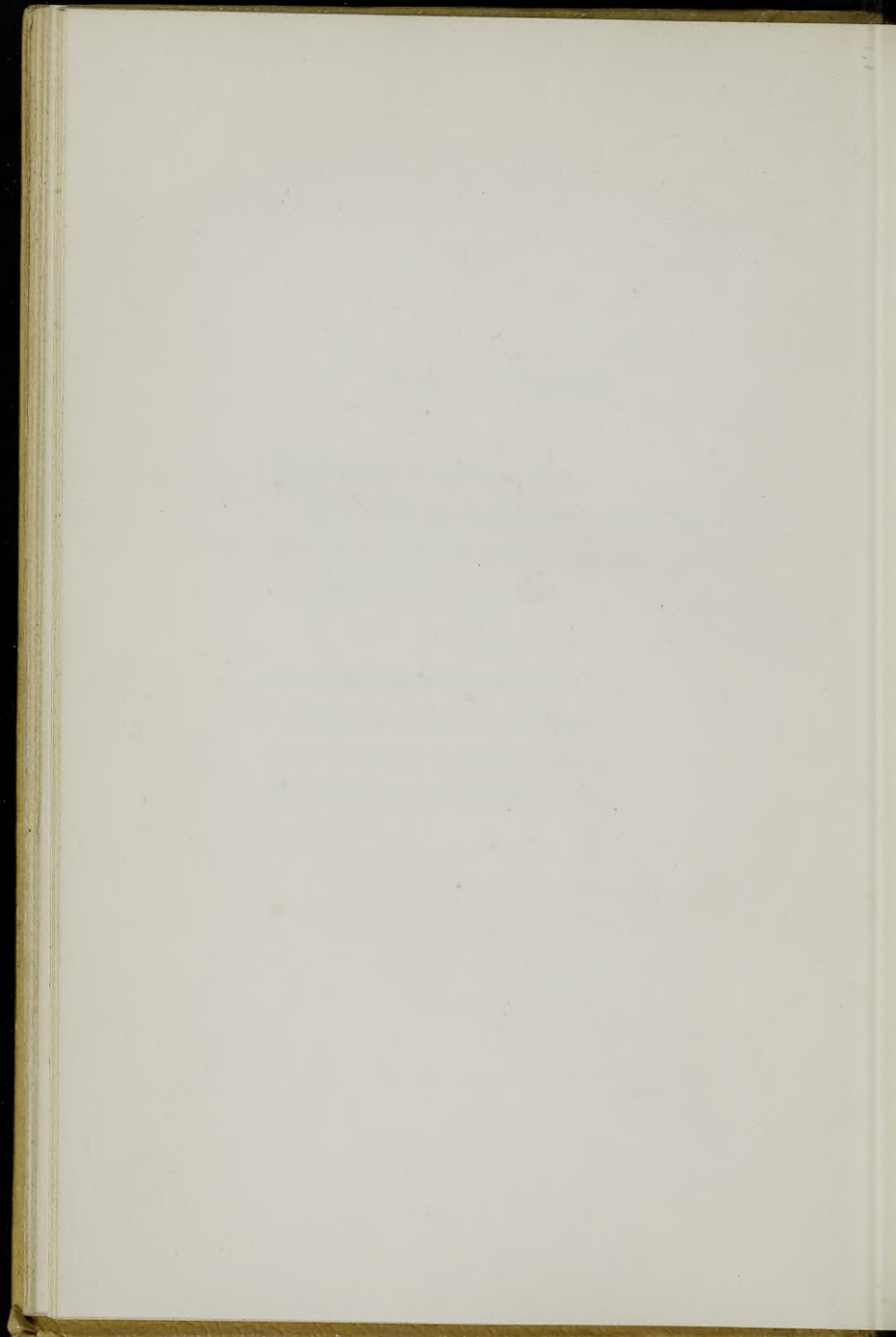
Det brast i armens sena.
Det blef tid att hungra och dö.
Jag frös mig till sömns allena
i ladans multnande hö.

Du kom som en nattlig flinga
i snön på de ensliga fjäten
som stjärnan i ladans springa,
som drömmen i ensamheten.

2.

Serenaden.

„Fjärran kvittra fink och ärla,
sakta surra sommarns bin.
Spanar jag i kvällen särla
bortom viken, röd som vin,
längtar höra toner pärla
från min sagas mandolin.“

* *
*

Snipan glider lätt och varligt,
vattnet bryts med fras af siden.
Ännu lyser dagen farligt,
jag vill bida tiden.
Om en timme månen skiner
hvit på fältets gröna lin,
genom fläktande gardiner
kan du höra sommarns bin
och min lyckas mandolin.

På verandan.

Nu tystna vi båda. Champagnen
har skummat sig trött i glaset.
En blommande kvist från kastanjen
doftar saga i vasen.

Skymningen kommer stor och blå.
Det stiger en fröjd ur hjärtats vrå
som ur skog, där knoppar svälla
och älfvor dansa på sviktande strå
sin yraste tarantella.

Dansen.

Jag mins vår dans, när den glatta
tiljan sviktade mjuk.

Det var som vårens regatta
med sol på skinande duk.

Mitt öga ser dig länge
i minnets ljusa blå,
som trädets vajande hänge,
som markens bugande strå.

Längre än dunig sky —

Längre än dunig sky
vaggas af sommarkåren,
högre än månens ny
sväfvar en kväll om våren,
letar jag strån som grönska
likt hoppet på drömmarnas stig,
blommor som doftande önska
sommar åt dig.

Nu lysa stränderna i gult och rödt —

Nu lysa stränderna i gult och rödt
och snåren prassla glesa.

Nu vänder jag tillbaka trist och trött
från sommarns sista resa.

Det forsar höst mot ångarns hvita bog,
och svallet slår mot stranden
så svagt som om det hade jollrat nog
med snäckorna och sanden.

Den höstliga kvällen lider —

Den höstliga kvällen lider,
vi skygga ångestfullt
för mörkret som dröjande glider
ur klyftor och drypande hult.

De gamla känslorna brista
utan tårar och ord.
Hvad hafva vi mera att mista?

Vi höra de skärande skriken
af spofvarna nere på maden,
der videna kalna och bladen
multna i bräddade diken.

Vi togo på lek en fjärl fatt —

Vi togo på lek en fjärl fatt.

Det var lyckan den hvita och rena.
Nu frysa vi båda i höst och natt,
nu äro vi båda allena.

Du gråter bittert, din kind är blek
af ensliga nätters vaka.
Du väntar på mig och du tror att jag svek,
för att aldrig jag kommer tillbaka.

Hoppet, som flammade ljusst och gladt,
har falnat ned på min äril.
Stormen tjuger i höstlig natt,
det gnisslar, det ljuder som gälla skratt:
Du lekte med lyckans fjärl!

Blåa lågor i brasans glöd —

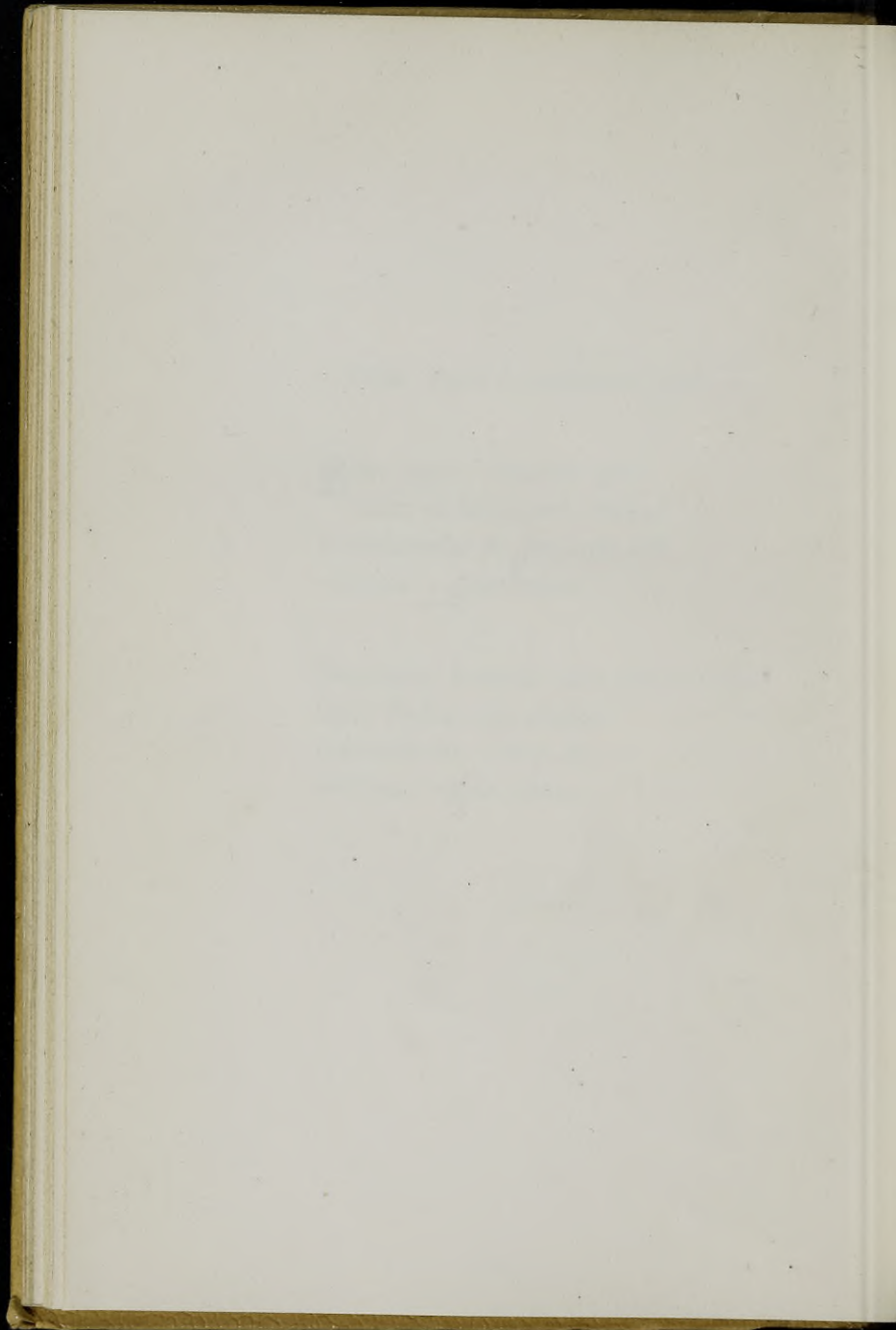
Blåa lågor i brasans glöd,
barn af lifvet och döden!
Kärlekslycka är het och röd
slocknar i gråa öden.

Skymning kommer och mörker rår,
lågor fladdra på glöden.
Kärlekslycka i heta år
slocknar i gråa öden.

3.

Ebb.

Blåsten blir hård på stranden,
sliter i vissnade snår,
Skymningen tättnar, och sanden
yr igen våra spår.

Dela min ensliga vaka,
smärtan, som ingen ser!
Vågorna strömma tillbaka
från bottenens jämngrå ler.
Känslorna strömma tillbaka,
sina mer och mer.
Dela min ensliga vaka,
det enda jag äger och ger!

På ångaren.

Vill du minnas den kala ön
och den flyende röken?
Vill du minnas en sommargrön
björk, som vajar på skärets krön
och försvinner i kröken?

Vill du minnas en fläkt af vår
ur en rodnande kvällskog,
som i rusiga vågor går,
äntrar vanter och tåg och rår — —

Vill du minnas min älskog?

Din blick var spörjande och mörk —

Din blick var spörjande och mörk,
den syntes van att sakna.
Ditt tal var sus i svedens björk,
när blad och blommor slakna.

Och natten kom med svedjerök
och dagg på markens grönska
och melodi af sommarns gök
för dem som tro och önska.

Ditt hopp var fruset som den svarta
tegen —

Ditt hopp var fruset som den svarta tegeu,
din lycka var en bruten kvist på vägen.

Men du var rik! Du gaf mig mod att vandra
på egna stigar högre upp än andra,
att skåda vidare än hoppet ser
och drömma blidare än lyckan ler.

Vintermorgon.

Bland gråa skyar bleknar månens skära,
och stjärnor tindra matt.

Jag måste lämna dig min enda, kära.

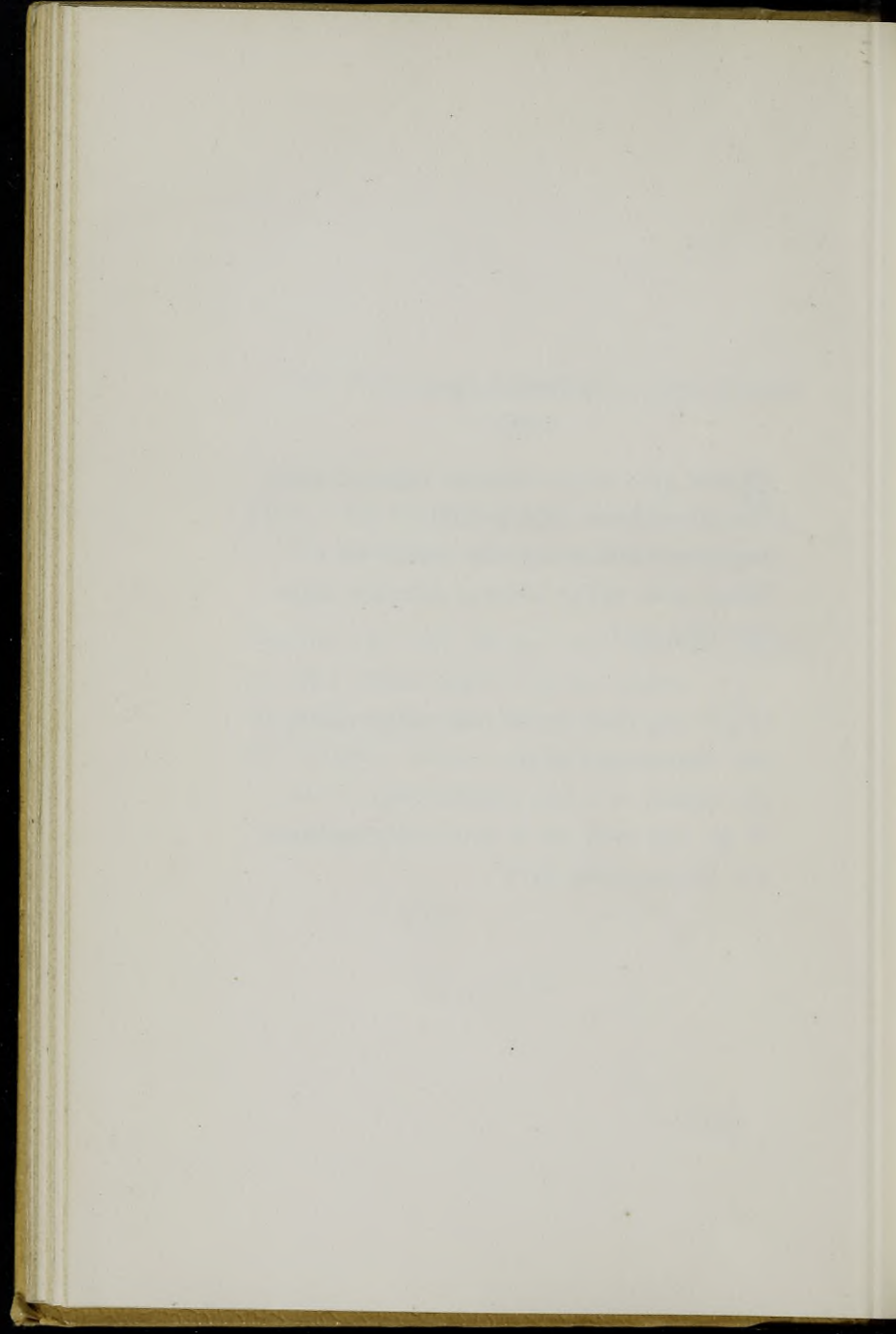
Bland gråa skyar bleknar månens skära
vår sista natt.

O gif mig mod att le mot morgonglöden,
när vinterdagen gryr,

att vandra in i nya mänskoöden — —

O gif mig mod att le mot morgonglöden,
när livvets lycka flyr!

IV.

KONTURER.

KONTOR

Till honom.

I.

Jag drömt att min brokiga, skimrande väf
af lycka och längtan och trånad
ett snöhvitt, svällande segel blef,
och vinden vår vimplade farkost dref
mot hafvets djupaste blånad.

Jag fångat — en jublande kort minut —
en glimt af sol i ditt öga.

Jag vill den minnas till livets slut
och låta somrarna blomma ut
och låta vintrarna snöga.

II.

Min stämma är svag
som sus i säf.
och fjärden går hög i kvällen.
Men tror du att jag
i tårar dref
från tysta och glömda ställen?

Jag äger mod
att se mig om
på tysta och glömda ställen,
där förr jag stod,
dit förr du kom,
när fjärden låg blank i kvällen.

Mariana.

Daggen har fallit. I morgonens sol
badar den stolta staden.

Bland bärgen lyser templets kupol.

Däröfver, hög som en kungastol,

i morgonsol

den skinande slottsfasaden.

Mariana!

Du lyssnar blek på din smäckra balkong

till suset i parken och lärkans sång,

medan blickarna fjärran spana.

Jag skall dig minnas min lefnad lång

och ana — — —

Gerd.

(Fragment)

Från systrarnas klipta linda
och daggiga trädgårdsrosor
jag ilar i drömmarnas skrinda
på branta, sällsamma kosor.
Hvar gång den bleknande kvällen
i alpernas snö förblödt,
jag kör till min äng bland fjällen,
som lyser i gult och rödt.

Där får jag igen mitt sinnes
skriande djärfva dur,
och där jag hoppas — och minnes
all gyllene älskog, som finnes
i drömmerskans fatabur.

Gagnlös.

Flickan: Är du en visa, vill jag bli lutan.
Den förste: Är Visan kan lefva henne förutan.

Flickan: Är du en morgonens kåre, svara!
Låt mig en vajande vimpel vara!

Den andre: Jag vill vida i rymden fara,
stannar ej i din vackra snara.

Flickan: Är du ett fallande löf i parken,
blir jag den hårda och frusna
marken.

Den tredje: Våren skall komma, kälen tina,
gräset grönska och fästet skina,
marken skall kyssas af vind och sol,
tyngas af löfvet, som föll i fjol.

Vinternatt.

”**M**in svarta bäck
med hvita bräddar!

Säg mins du dungen
en natt om våren
med doft i snåren
af björk som löfvas
och fuktig mark?
Hvad han var stark
och ljuf den natten!
Jag ville söfvas
i bäckens vatten,
af bäckens sänger — — —

Min svarta bäck, min — ånger!“

Vandrar jag hem när solen är släkt —

Vandrar jag hem när solen är släkt
i juniaftonens kyla,
slår mig till mötes en solvarm fläkt
där granarna spången skyla.
Det är skogarnas andedräkt.

*   *

*

Tankar, som vaknade långt från mig
på fjärran, förgättna ställen,
irrande tankar söka min stig
i den bleknande kvällen:

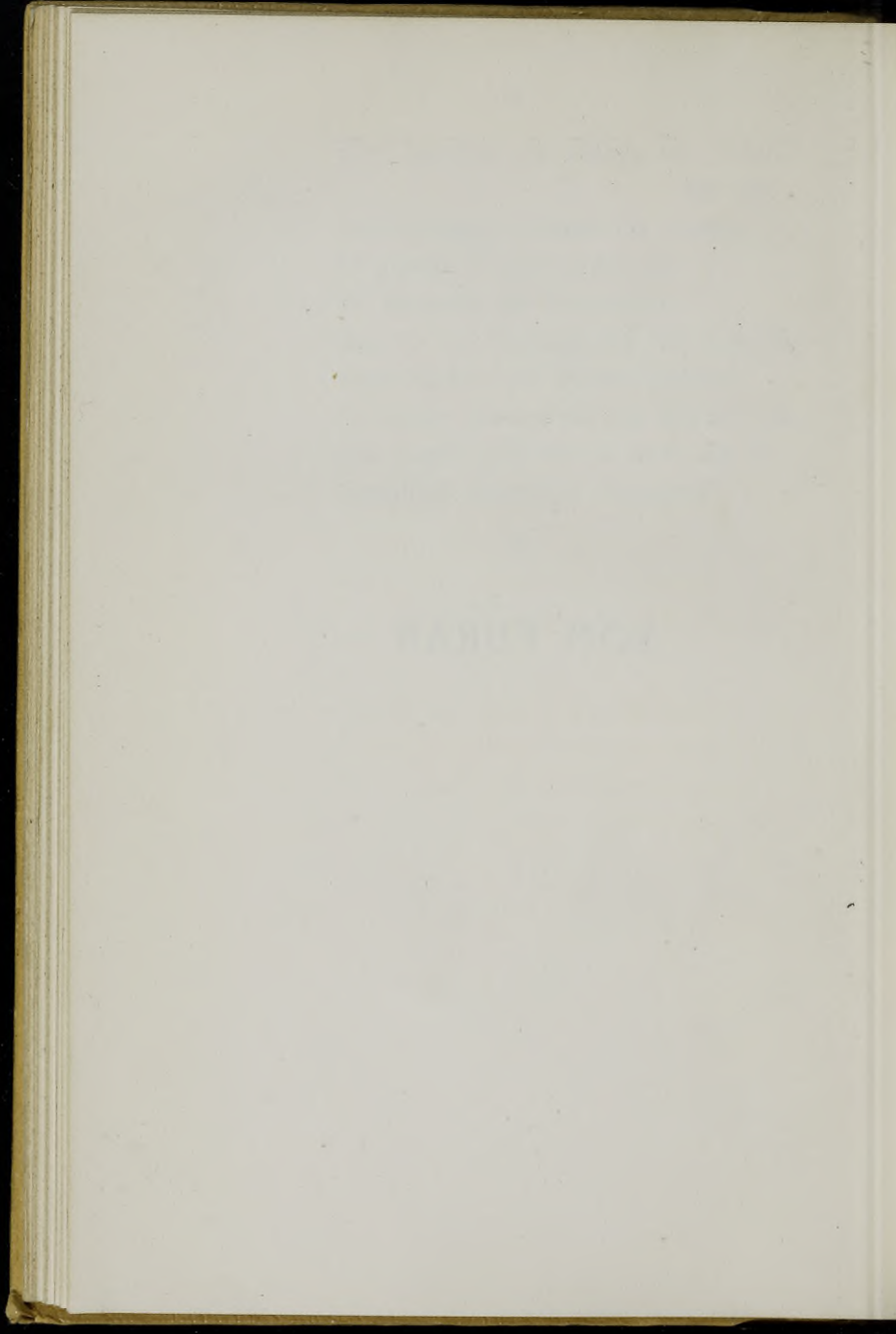
„Jag älskat dig länge, jag älskar dig än,
du är i drömmen min enda vän.

Det kommer en stund, när kvällen
blir grå
och vi bägge tröttnat att vandra.
O kunde vi blifva mera då
än härintills för hvarandra!
Jag vet att du fann mig kall som få,
men blicken var djupare menad.
O kunde den värma ditt hjärtas vrå,
och kunde min kärlek ännu dig nå
föråldrad, förändrad, försenad!“

V.

SOM FURAN —

Som furan —

Finge en sommar jag susa
som furan i svajande skog
och lyssna till vindar som tjusa,
då hade af sorgen jag nog.

Då skulle jag sjunga för alla,
att stormen är härlig och stark,
att vi skola stå eller falla
som furan i ödemark.

Skäret.

Östra branten är mörk och tvär.
Skäret är högre än andra skär.

Skurarna piska gräsen hvita,
i tallen på krönet byarna slita.

Det mörknar och kampen går hög i brotten,
djupt i klyftorna mullra skotten.

Hafvets djärfvaste måsar skria
öfver skäret, det vilda, fria.

Karelsk jakt.

Nu är tid att gripa an
ringad björn, som ryter.
Har du mod och är du man
för kamp, där blodet flyter?

Marken skälfver, ramens klo
borrar djupt i kälen.
Öfver myr och milsvid mo
susar mörkt Karelen.

Land, där stolta minnen bo,
kufvas ej som trälen.
Rundtom myr och milsvid mo
stormar snart Karelen.

Kväll i Lauterbrunnen.

Vi suto länge tysta på terassen.
På Jungfrau tändes månens röda bloss,
det blånade i dalarna och passen
och strida bäckar spelade för oss.

Min vän bröt tystnaden med varma ord
om sina fäder och sin fosterjord:

„Ibland när trädens skuggor falla djupa
och ljusen tindra mildt i lugna näjder,
jag lyss till sagorna om män, som stupa
för fosterlandet i dess stora fäjder.
Det spirar sägn i alpens blåa kväll.
Som gammalt burspråk öfver bondens tjäll
står kvar, fast slakten växla om därinne,
så lefva sägnerna om Wilhelm Tell
och Arnolds hjältedöd i folkets minne“.

Jag föll i tankar — —

Jag är finne!

Mitt släkte hör till dem som måste fylla
det stora värf, som växer ut till bragd,
som lefver kvar, när våra grafvars mylla
af nya slakten är i tegar lagd.

En gång när trädens skuggor falla djupa
och ljusen tindra mildt i Finlands näjder
och gammal saga täljs om män, som stupa
för fosterlandet i dess stora fäjder,
de unga blicka ut i kvällens blå,
de tåras inför sina fäders minne,
det gror en tanke djupt i deras sinne:
Det måtte varit skönt att lefva då!

Mod.

Den man, som ser från sin förstukvist
hur de andra lätta ankar,
som segrar i kampen mot nöd och brist
och sina trotsiga tankar,
som stannar kvar och plöjer
och möter ödet utan värn,
när det kommer så mörkt som skogens tjärn,
där skuggan evigt dröjer,

han är den starke, den ende, som kan
åt Finland en framtid förvärfva,
han äger det mod, som danar en man,
det hjältemod vi fått ärfva.

Det unga släktet. *)

Ett minne, varmt och förteget —
En tid — Det är skolans år,
då fädernas bygd blef vår
och fädernas språk vårt eget.
Vi läste med äfventyrlust
hvert Fältskärens ord om kvällen,
och vågornas slag mot hällen
blef hafvets — mot Finlands kust.

Vårt land — det är sol, som strömmar
ur minnen, varma, förteguna.
Nu väcks det i unga drömmar
som fordom i våra egna.

---

*) Trykt i „Festpublikation utgifven till förmån för
Kotka svenska samskola“ den 12 februari 1899.

Ju mera vår kamp försvåras
för vikingaspråk och minnen,
vi rista i unga sinnen,
att fädernas bragd var stor,
att fädernas land skall lefva,
så visst som en gång det våras
för brodd, som i hösten gror.

Vi dana ur mörka tider
ett släkte, som hoppas och tror
och växer starkt, när det lider.

INNEHÅLL.

Våg och vind.

	Sid.
Två toner	3
Högsommar	4
Från Belle-île-en-mer	5
Till Island (Efter Scheffel)	7
Tror du?	9
Jag ville vakna vid böljeslag —	10
Sjömansvisa	11

Riccio till Maria.

När vågorna somna mot hällen —	15
Efter bröllopsvisan	18
Ängen ligger slagen	20
Den hvita ljuven	21
Du	22
Öden	23

Rytm och rim.

I.

Har jag somnat i doft af klöfver —	29
Jag sjöng mig åter ung och käck —	30
Jag drömmer mig stolt —	31
Åt dig!	32
Vårlåt	33
Morgonvind	34
Göksång	35
Natt i skogen	36
Mot rodnande viken	37
Doftar ej mer den första violen —	38
Vårt sista möte	40

II.

	Sid.
Serenaden	43
På verandan	44
Dansen	45
Längre än dunig sky —	46
Nu lysa stränderna i gult och rött —	47
Den höstliga kvällen lider —	48
Vi togo på lek en fjärl fatt —	49
Blåa lågor i brasans glöd —	50

III.

Ebb	53
På ångaren	54
Din blick var spörjande och mörk —	55
Ditt hopp var fruset som den svarta tegen —	56
Vintermorgon	57

Konturer.

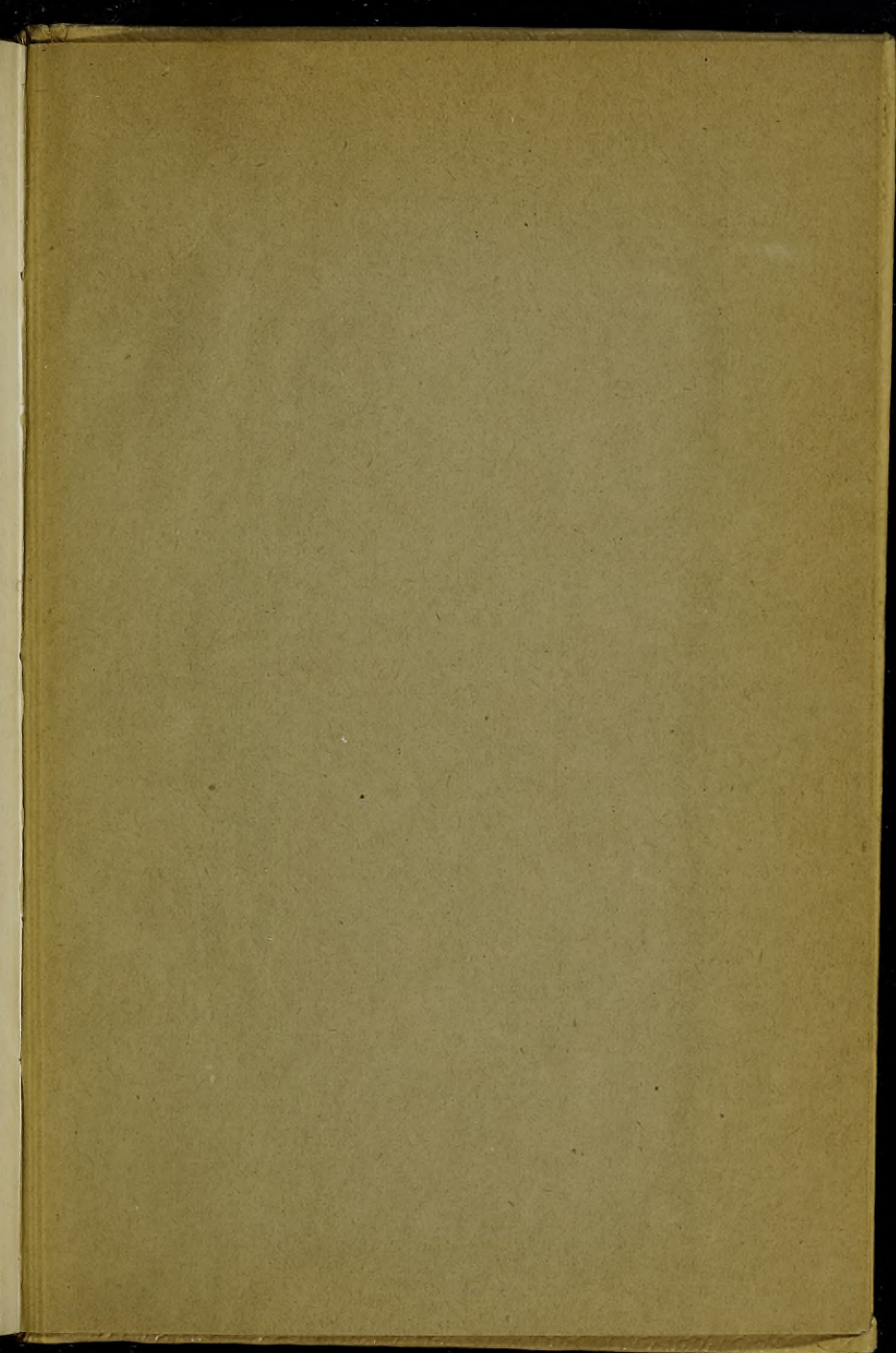
Till honom	61
Mariana	63
Gerd	64
Gagnlös	65
Vinternatt	66
Vandrar jag hem när solen är släkt —	67

Som furan —

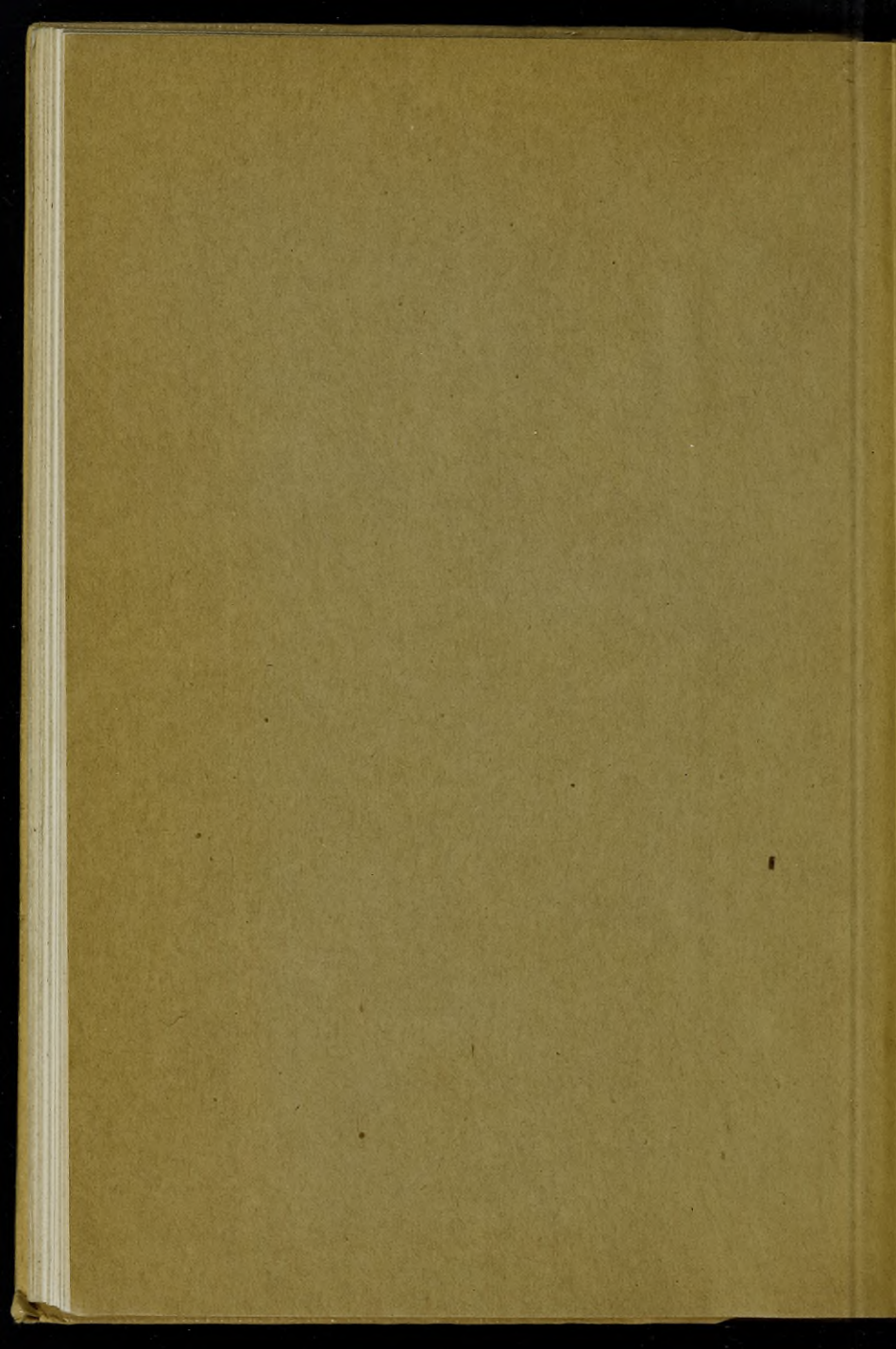
Som furan —	71
Skäret	72
Karelsk jakt.	73
Kväll i Lauterbrunnen.	74
Mod.	76
Det unga släktet	77

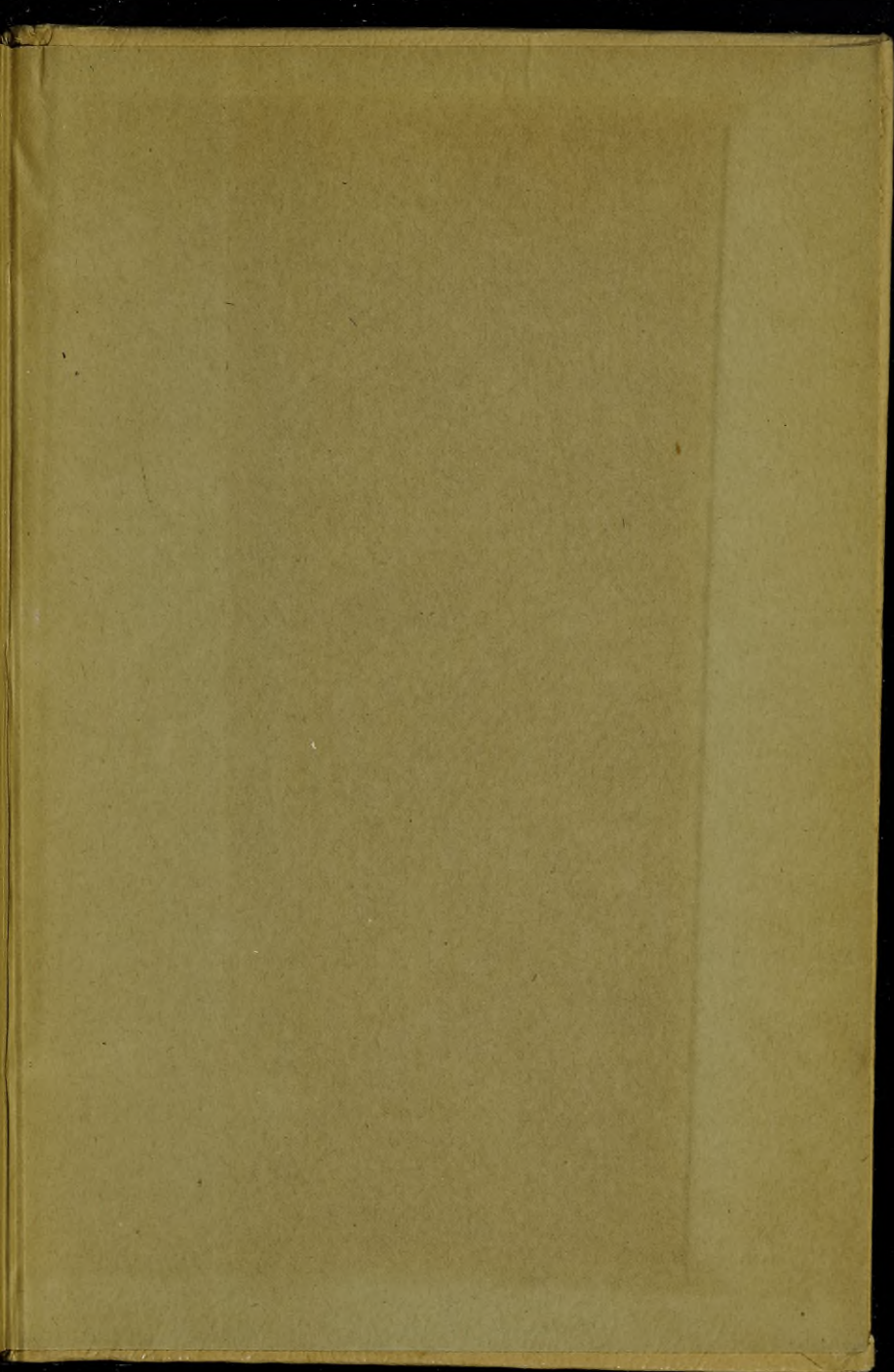

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400999142